

OPONENTSKÝ POSUDEK

Eva Lešková, Ochotnické divadelní spolky v západočeském pohraničí - Divadlo v Hostouni, v Poběžovicích v letech 1947 – 1990

Diplomová práce Evy Leškové je mikrohistorií, typickým příspěvkem k dějinám každodennosti, které se stávají nejen mezi studenty čím dál tím populárnější. Protože tematickému vymezení se bude bezpochyby věnovat vedoucí práce a koneckonců sama studentka při obhajobě, přejdu hned k hodnocení.

Text je chvályhodný, má však některé nedostatky. Začnu u nich, nejprve u těch drobnějších. Leckdo by čekal, že autorka, která sama v textu zmiňuje inspiraci světem divadla (a zkušenost s ním) a snad i umění jako takového, se nedopustí lapsů typu, že John Steinbeck byl anglickým dramatikem, který napsal tragikomedii *O myších a lidech* (s. 72). S tím ostatně souvisí i další nesnáz, když je na jednom místě napsáno, že se oba divadelní soubory, o nichž studentka píše (s. 48), „setkaly“ se Západním autorem jen jednou, ale jinde vypočítává, že hrály detektivku A. Ridleyho, pak Goldoniho, Moliéroveho Lakomce a právě Steinbecka... Ale to je jen na okraj.

Podobných detailů by se dalo citovat výše, ale chtěl bych hlavně zmínit tři jiné, systémovější okruhy otázek:

1. Hned v předmluvě studentka praví, že ochotnické divadlo v sobě skrývá jeden „velmi důležitý“ aspekt, kterým jsou narážky na vládnoucí systém, a že ochotnické divadlo je třeba chápat jako jakési zrcadlo nastavené systému (s. 7), několikrát se pak ještě tohoto bodu studentka dotkne. Uvádí přitom, že tento aspekt byl vlastní většině ochotnických souborů. Je ale zajímavé, že když přijde řeč na dva konkrétní soubory (Poběžovice, Hostouň), tak se tento prvek z autorčina textu zcela vytrácí (na úkor – a to bych ocenil – neideologicky popsané každodennosti), naopak se několikrát mihne „prorežimní ústupek“ v repertoáru oněch souborů při různých výročích atd. – byly tedy oba soubory atypické z hlediska světa československých ochotnických divadel? Nebo byly naopak zcela typické a jen ta úvodní (a velmi často sdílená) studentčina hypotéza (nereflektovaná?) se ukázala jako mylná?

2. Studentka cituje z rozhovorů či z textů, které si vedly samy ochotnické soubory – proč ale nevychází z materiálů místně příslušných národních výborů, které měly povolovací pravomoci? Zachovaly se zápisy z jednání/povolovací listiny atd. například místních okresních kulturních středisek či odborů kultury? Přesněji řečeno: proč se nepokusila tyto materiály vyhledat v místně příslušném archivu? Textu by takové dokumenty dodaly na pestrosti.

3. Studentka píše, že ona i její rodina mají s ochotnickým divadlem zkušenosti a rovněž, že pochází z oblasti, o níž píše. Jedním z narátorů je i jistý Milan Lešek. Je příbuzným? A pokud ano, proč není rozebráno v metodologii?

Vedle zmíněných výhrad/otázek je ale text dobrý, velice poctivý, byť místy možná až zbytečně kronikářsky popisný, takže text například oplývá sledem charakteristik jednotlivých děl. Ocenit je třeba kontextualizaci – charakteristiku celé „branže“ a popis legislativního rámce; a také poměrně promyšlenou metodologii ve vztahu k výběru narátorů.

Z toho plyne, že práci je možné doporučit k obhajobě a při jejím zdárném průběhu je možné ohodnotit ji stupněm **VELMI DOBŘE**.